

hänsyn till elevernas förmåga eller möjligheten att transportera dem till skolan. Samma syfte kan vinnas genom att — såsom den djupa Söders stater genom författningsändring förberett — skenbart förvandla statsskolorna till privata skolor. Det finns intet tvivel om att unionsdomstolarna kommer att täppa till dessa

Senator Eastland från Mississippi: "Den 17 maj förstördes Förenta staternas författning genom att högsta domstolen bröt mot dess grundsatser och förklarade integration rättslig... Ni behöver inte lyda någon domstol som ger ett sådant utslag. I själva verket är det er skyldighet att trotsa den." (12 aug. 1955). "Vårt land har inträtt i ett skede av domstolstyran... Domstolen har anpassat sig efter en radikal kommunistvänlig politisk rörelse... Den allmänna meningen är lagen, ty ingen lag kan ha någon kraft som ej har den allmänna meningens styrka bakom sig." (26 jan. 1956).

håll i den nya ordningen så snart de genom process blir konstaterade; detta fullständiggande av utslagen 1954 och 1955 måste emellertid ta flera år i anspråk.

Hot och påtryckning mot enskilda — liberala vita och negrer som håller på sin rätt — utgör en kompletterande motståndsmetod. De vita "medborgarråden" utövar här en verksamhet vars omfattning och effekt det är svårt att bedöma med stöd av de strödda vittnesbörd som framkommit. Ofta hävdar de vita i Södern — som påstår sig "känna" negrerna i grund, fastän de har att göra med dem blott som tjänare och underlydande — att även de svarta är mot desegregationspolitiken; en rad undersökningar visar att dessa påståenden är oriktiga. Självfallet betonar negrerna, då de vågar deklarerat sin åsikt, sin glädje över utvecklin-

gen mot likställighet. Att den vita opinionen även i Södern är delad kan däremot inte bestridas; ungdomen synes genomgående vara mindre påverkad av rasfördomar och rashögfärd än de äldre.

Övergripping och våldsdåd, som väckt lika stark avsky i USA som i Europa, har redan förekommit under detta kritiska skede. De är blott ett fåtal i jämförelse med det antal lynchningar som för några årtionden sedan var normalt, lynchningar som av ledande sydstatspolitiker försvarades och av stora nordstatsgrupper sågs med likgiltighet — det anger utvecklingens riktning. Att desegregationen skall fullföljas och helt genomföras, det står efter de senaste årens förändringar — snabbare och större än någon för ett årtionde sedan kunde tänka sig — utom varje debatt.

Den ryska pressen

har haft en rad uttalanden om Sovjetdelegationens besök i Sverige. Den "reaktionära" tidningen Dagens Nyheter och "dess kvällsupplaga Expressen" har självfallet såsom organ för vissa "emigrantkretsar" klandrat besöket och givit oriktiga uppgifter om Ryssland. De tidningar som företräder välsinnade "officiella kretsar" i Sverige, såsom Svenska Dagbladet och Morgon-Tidningen, har på ett "värdigt" sätt besvarat dessa förgiftningsförsök. Även stats- och utrikesministrarna har varit välordade; särskilt understyks att statsministern talat om hur imponerad han är av undervisningssystemet i Sovjet.

Den "respektabla" svenska pressens förhoppningar om att ryssarna skulle få nyttiga lärdomar av den svenska riksdagens sedvänjor tycks dock inte ha gått i uppfyllelse. Izvestija framhåller särskilt att debatten vid de ryska delegaternas besök försigick i en halvtom sal, att de närvarande inte hörde på talarna, utan tvärtom gick fram och tillbaka och samlades i grupper under "ett oavslutligt sorl". Först vid omröstningen fylldes salen av röstande, som därefter hastigt skyndade ut igen. Nej, här fanns tydligen inte mycket att lära.